

Pfv.IV.20.743/2014/6.szám

A Kúria a Kozák Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kozák Andrea pártfogó ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Kiss Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Miskolci Törvényszék előtt 10.P.21.977/2010. számon megindított és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.210/2013/8. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 75. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát az alábbiakkal:

A 2002. augusztus 22. napján kelt, és az alperes által átvett írásbeli levél alapján nem adta ki a felperesnek a Fül-Orr-Gége Osztályon végzett orrműtétével kapcsolatos dokumentáció másolatát, és nem engedélyezte az iratokba történő betekintést.

Az alperes az 1997. június 24., 1997. augusztus 25., 1997. szeptember 29., 1997. október 6., 1997. október 13., 1998. június 8., 1998. december 12. napján eszközölt egészségügyi ellátásokkal kapcsolatos orvosi dokumentációkat nem megfelelően vezette.

Az elsőfokú bíróság a dokumentációk kiadása iránt előterjesztett kereset vonatkozásában a pert megszüntette. Ezt meghaladóan a

felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes által hivatkozott bizalomvesztés, mint pszichés körülmény megítélése orvosi szakkérdés, ezért helytállóan foglalt állást, hogy szakértői bizonyításra volt szükség a felperes édesanyjának vallomása helyett. A szakvélemény alapján megállapítható volt, hogy az orvosok iránti bizalom elvesztése a felperes alapszemélyiségének és a kialakult paranoid személyiségzavarának következménye, amely személyiségállapot kialakulásában az alperesi tevékenység mindössze reaktíváló tényezőként játszott szerepet. A felperes e hivatkozása ellenére az alperes szakrendeléseit felkereste ezt követően is, és igénybe vette az egészségügyi szolgáltatását. Tehát nem érte olyan hátrány az orvosok felé fennálló bizalom elvesztése miatt, ami nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható. A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján az ítélet tábla rámutatott, hogy önmagában a jogsértés elkövetése nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítési igényt. A fél csak akkor igényelheti, ha olyan hátrány bekövetkeztét bizonyítja, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kárpótlás szükséges. Hivatkozott e körben a Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.20.844/2004/2. számú döntésére. A felperes nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható hátrányt nem bizonyított, továbbá az általa előadottak olyan köztudomású hátránynak sem tekinthetők, amelyek minden további bizonyítás nélkül megalapozottá tennék a követelését. Mivel .. tanúkénti meghallgatásának kizárólag az volt az akadálya, hogy a felperes megtagadta az orvosi titoktartás alóli felmentést, ezért az elsőfokú bíróság ezt a körülményt helytállóan értékelte a felperes terhére. A felperes édesanyja tanúvallomása mellőzésének az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta, a hozzátartozói kapcsolat okán fennálló elfogultságban megjelölve azt.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően megalapozottan rendelkezett úgy, hogy mindegyik fél viseli a maga költségét. Az alperes által megtérítendő, állam által előlegezett költség összegét felemelni nem volt indokolt, mert ez a költség a felperes által követelt nem vagyoni kártérítés megalapozására irányuló bizonyítással kapcsolatban keletkezett, ami nem vezetett eredményre.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérte a kereset elutasítása vonatkozásában, másodlagosan az ítéletek hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróságok új eljárásra utasítását indítványozta. Az elsőfokú eljárásban 9.805 forint, a másodfokú eljárásban 570 forint, a felülvizsgálati eljárásban pedig

780 forint költség megtérítésére tartott igényt. A pernyertesség-pervesztesség arányától függetlenül 7.360 forint útiköltség teljes összegének és a szakértői díj fele részének megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes érvelése szerint az eljáró bíróságok megsértették a Pp. 206. § (1) bekezdését, értékelésük iratellenes, okszerűtlen volt. Megsértették a Pp. 221. § (1) bekezdését, mert nem megfelelő a tényállás megállapítása. A felperes a Pp. 182. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésére is hivatkozott. Előadta, hogy az alperes magatartásának következményeként nem állnak rendelkezésére megfelelő orvosi iratok és szükséges adatok az egészségi állapotáról, ami önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés megállapítását. Sérelmezte, hogy az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI.1.) AB határozatában foglaltakat a bíróság nem vette figyelembe. A jogsértés megállapításának következményeként a nem vagyoni kártérítést is meg kellett volna állapítania. A pszichológus szakértői vélemény értékelése okszerűtlen és nem megfelelő volt. A bíróság azt nem vette figyelembe, hogy a bizalomvesztés kialakulásában az alperesi tevékenység játszik szerepet. Vitatta, hogy alapszemélyiségének van kapcsolata a kialakult helyzethez.

Kifogásolta, hogy a szakértő intézettől nem kapott idézést pszichiátriai vizsgálatra, így ez a vélemény nem fogadható el. A szakértői vélemény megküldése után a bíróság nem biztosította a Pp. 182. § (2) bekezdése alapján a kérdések feltételét. Nem hívta fel nyilatkozattételre a szakértőket a bíróság, nem kérte a szakvélemények kiegészítését, ami lényeges eljárási szabálysértést. Vitatta, hogy édesanyja tanúvallomása nem alkalmas a bizalom elvesztésének igazolására. Nem tartotta elfogadhatónak, hogy a felperest nem érte olyan hátrány, amit nem vagyoni kártérítéssel kellene kompenzálni. A felperes azt is sérelmezte, hogy a bíróság nem értékelte: a valóságnak nem megfelelő formaszöveget pecsételtek a kórlapra és a zárójelentésre.

Egy korábbi ügy jegyzőkönyvére vonatkozóan előadta, hogy .. az ügyben nem tud érdemben nyilatkozni. Ezért jogsértő, hogy a bíróság a felperes terhére értékelte az elfogulatlannak nem tekinthető tanú ismételt kihallgatásának elmaradását. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazza, a permegszüntetésre tekintettel a 30%-os illetéket ki helyett állja az állam. Kérte a költségekkel kapcsolatosan az elsőfokú ítélet kiegészítését. Észrevételezte, hogy az elsőfokú kiegészítő ítéletben a bíróság nem indokolta meg a szakértői díj alperes által fizetendő arányát. Nem tartotta elfogadhatónak a másodfokú bíróság álláspontját a költségek viselésével kapcsolatban.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt indokok alapján nem jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében alapvetően az eljáró bíróságok mérlegelését támadta.

A felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslati jellegéből következően a bíróságok mérlegelési körébe tartozó ténykérdés általában nem vizsgálható, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs mód. Kizárólag az vizsgálható, hogy a mérlegelés körébe vont adatok megállapításánál és egybevetésénél nem történt-e iratellenes, okszerűtlen következtetés. A perbeli esetben a bíróságok mérlegelésében ilyen jogszabálysértést megalapozó, nyilvánvalóan helytelen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetés nem állapítható meg, ezért a jogerős ítélet nem sérti a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértésére is. E rendelkezés szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az ügyben eljáró bíróságok a fentieknek megfelelően, teljes körűen eleget tettek indokolási kötelezettségüknek, jogszabálysértés nem róható a terhükre e körben sem.

Tévesen állította a felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 182. § (2) és (3) bekezdésének megsértését.

A szakvélemény értékelése a bíróság 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörébe tartozik.

Megállapítható volt, hogy a szakértő a felperest megidézte, orvosszakértői vizsgálatát a kirendelésnek megfelelően elvégezte, a bíróság által feltett kérdéseket teljes körűen megválaszolta. Az elsőfokú bíróság a felperes részére megküldte a szakvéleményt, így módjában állt kérdéseket intézni a szakértőhöz, illetve észrevételeket tenni a szakvéleményre. A felperes kérdéseket nem tett fel, csupán általánosságban vitatta a szakvélemény megállapításait és azt ellentmondásosnak tartotta. Azonban konkrét, részletes észrevételt tartalmazó beadványt nem terjesztett elő az eljárásban, a szakértői megállapításokat nem tette olyan mértékben kétségessé, ami a perben kérdések feltevését, illetve újabb szakértő bevonását indokolta volna. Az eljáró bíróságok a szakvéleményben foglaltakat ítélezésük alapjául elfogadták, és álláspontjukat részletesen megindokolták.

Az ítélet tábla jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes nem

vagyoni kárigényét a következők miatt.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontján keresztül érvényesülő Ptk. 339. § (1) bekezdése valamint a 355. § (1) és (4) bekezdése alapján a felperesnek kellett azt bizonyítania az eljárásban, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben olyan hátrányt szenvedett, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A személyhez fűződő jogsértés megállapítása önmagában nem eredményezi a nem vagyoni kártérítés megítélését (Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.20.844/2004/2.). Az eljáró bíróságok helytállóan értékelték a per anyagát, amikor azt állapították meg, hogy a felperes ilyen kár bekövetkeztét az eljárásban nem igazolta. Azt is helyesen fejtették ki, hogy a felperes által előadottak nem tekinthetők köztudomású ténynek, így az sem alapozza meg a felperes nem vagyoni kárigényét.

A felperes részéről felajánlott tanúbizonyítás nem volt releváns a jogvita elbírálása során, ezért az ügyben eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül mellőzték azt. A műtétet végző orvos tanúkénti meghallgatásának elmaradását pedig helytállóan értékelték a felperes terhére.

Az ítélet tábla a perköltség viselésének arányát és összegét a jogszabályoknak megfelelően határozta meg, azt a felperes alaptalanul kifogásolta felülvizsgálati kérelmében.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperes részéről felülvizsgálati eljárási költség nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

A Kúria a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2014. november 5.

Dr. Baka András s.k. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

AM

írnok